

Prekentekest: Mark 2,1-12

Jesus kom til Kapernaum, og det ble kjent at han var hjemme. Det samlet seg så mange at de ikke fikk plass, ikke engang utenfor døren. Mens han forkynte Ordet for dem, kom de til ham med en som var lam. Det var fire mann som bar ham. Men de kunne ikke komme fram til ham på grunn av trengselen. Derfor brøt de opp taket over stedet der han var, laget en åpning og firte ned båren som den lamme lå på. Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: «Sønn, syndene dine er tilgitt.»

Nå satt det noen skriftlærde der, og de tenkte med seg selv: «Hvordan kan han si slikt? Han spotter Gud! Hvem andre kan tilgi synder enn én – det er Gud?» Straks visste Jesus i sin ånd at de tenkte slik, og han sa til dem: «Hvorfor går dere med slike tanker i hjertet? Hva er lettest å si til den lamme: 'Syndene dine er tilgitt' eller: 'Stå opp, ta båren din og gå'? Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å tilgi synder» – og nå vender han seg til den lamme – «Jeg sier deg: Stå opp, ta båren din og gå hjem!» Og mannen reiste seg, tok straks båren og gikk ut rett for øynene på dem, så alle ble ute av seg av undring. De prisete Gud og sa: «Noe slikt har vi aldri sett.»

Slik lyder det hellige evangelium.

Jeg har alltid tenkt på disse fire som bar kammeraten sin til Jesus, at de var ungdommer. (Bilde 28)

De viste et ungdommelig pågangsmot. De gav ikke opp selv om de møtte hindringer. Nå var jo disse som bar i denne utgaven nå mer forsiktige; de sparte i alle fall taket i Lund kirke, og det skal vi være glad for i høstværret.

Hva kan vi lære av denne bibelfortellingen? Jo, til meg taler dette vi nå har hørt og sett om kirken, menigheten som et bærende fellesskap. Vi bærer hverandre til Jesus, og vi bæres. Ingen vet hva morgendagen bringer. Den ene er sterk og sund. Den andre er svak. I morgen kan det være den sterke som må bæres.

Tema på forrige konfirmantsamling var Den hellige Ånd. «Jeg tror på ... en hellig, allmenn kirke, de helliges samfunn, syndenes forlatelse,» osv. Tror vi virkelig på at dette bærende fellesskapet er fylt av Guds Ånd? Mange har ganske sikkert kjent det godt og være omgitt av omsorgen i menigheten, kanskje opplevd forbønn og styrken i å være sammen. Men hvordan kan det så ha seg at noen kanskje ikke opplever fellesskapet så bærende og godt som andre opplever det?

Nå kan det kanskje gis forskjellige svar, men jeg leste på forrige konfirmantsamling fra Konfirmantbibelen. Der står det noe generelt om Den hellige Ånd og om menigheten i første del av boka, før selve bibeldelen. Der står det en liten fortelling.

Han ville gjerne være med i det kristne fellesskapet. Men gang på gang var han blitt skuffet. De kristne kunne behandle hverandre så dårlig. Han hadde vært innom sikkert seks - sju forskjellige menigheter. En dag bestemte han seg for å være trofast mot én menighet, nemlig den han bodde i. Der ville han høre til.

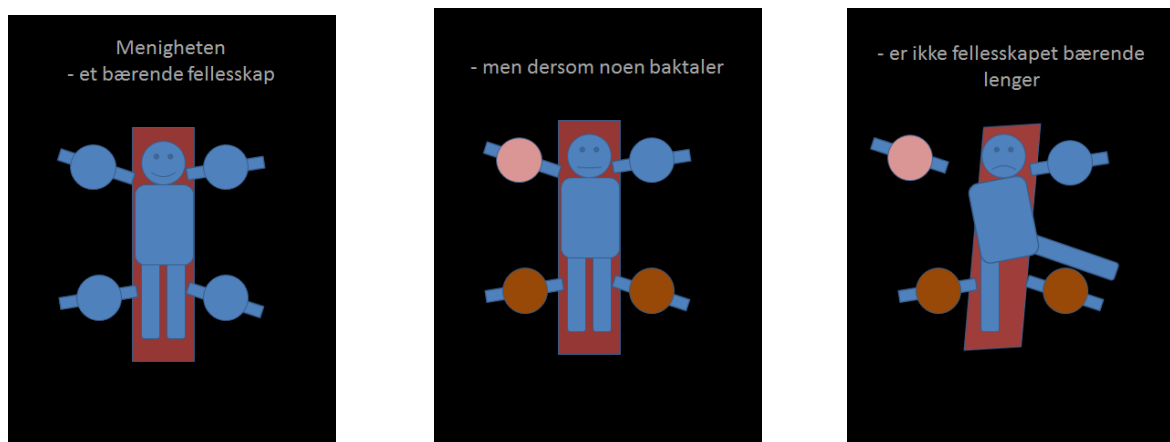
– Jeg skjønnte plutselig at det aldri har eksistert noen perfekt menighet, og det vil det aldri gjøre heller, sa han. – Kirken har nemlig en god og en dårlig nyhet. Den gode nyheten er at Jesus kom for å frelse syndere. Den dårlige er at kirken er full av dem. Vi som er kristne er ikke perfekte, og dermed er ikke menighetene våre det heller.

Jeg spurte i den ene konfirmantgruppa om hva det var som ødela gode fellesskap. Jo, kom svaret, det var mobbing. Det var at noen holdes utenfor. Oftest skjer det på grunn av baktalelse i små grupper. Vi vet vel alle hvordan dette kan foregå. Den som rammes blir tillagt uedle motiver, omtales med negative ord og får sitt gode navn og rykte svertet.

I Martin Luthers Lille katekisme står det i forklaringen til det åttende bud, som er budet om å ikke lyve, eller å ikke tale usant om sin neste:

«Vi skal frykte og elske Gud så vi ikke lyver på vår neste, forråder ham, baktaler ham eller fører et dårlig rykte på ham, men unnskylder ham, taler vel om ham og tar alt i beste mening.»

Tenk dere disse fire som bar den lamme til Jesus. (Bilde 29) Menigheten – et bærende fellesskap. Slik var det, de bar kameraten sin til Jesus.

Men tenk dere hvis nå to av disse baktalte den tredje. (Bilde 30) Da er man ikke lenger et bærende felleskap. (Bilde 31) Det går fryktelig galt. Det skjer noe grunnleggende som ødelegger noe i dem som hører baktalelse. Relasjoner,

forhold mellom mennesker ødelegges. Baktalelse er den reneste gift i en menighet.

Så vet vi at baktalelse, mobbing og løgn, det er ikke Åndens verk. Det er ikke Gud som står bak, men det er med dette som med all fristelse til å bryte Guds bud, det er Guds motstander som står bak. Hver gang det er dåp i kirken, minnes vi om å forsake djevelen og alle hans gjerninger og alt hans vesen. Å forsake betyr å gi avkall på, eller å sky som pesten! La oss heller følge Jesus enn å høre på hans motstander.

Den lamme mannen ble helbredet, men før dette skjedde det aller største underet. Jesus sa: «Sønn, syndene dine er tilgitt.» (Bilde 32)

På slutten av Lukas-evangeliet gjengis noe av det aller siste Jesus sa før han fór opp til himmelen. Det står om Jesus at han åpnet disiplenes forstand slik at de kunne forstå skriftene. Og slik oppsummerer Jesus det som står skrevet om Jesus Messias og som er disiplenes oppdrag:

«... og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem.» Luk 24,47.

... og i hans navn skal omvendelse og tilgivelse for syndene forkynnes for alle folkeslag; dere skal begynne i Jerusalem.
Luk 24,47

omvendelse
+ tilgivelse
= nåde

Det er alltid en vei tilbake. Den veien går gjennom at vi angrer det gale vi gjør og så ber vi våre medmennesker om tilgivelse. Dernest ber vi Gud om tilgivelse. I Bibelen kalles det omvendelse – å vende om. Vi snur oss da vekk fra det onde og går i motsatt retning, den veien som Jesus vil vi skal gå. Da gir Gud sin nåde på grunn av Jesus. Det er alltid nåde å få for syndere som vender om. (Bilde 33)

Menigheten
- et bærende fellesskap
som bærer hverandre til Jesus

Slik skal menigheten være; et bærende fellesskap som bærer hverandre til Jesus, slik at Jesus kan vise sin omsorg gjennom helbredelse – om Herren vil, og først og fremst syndstilgivelse, som for den lamme mannen.

Vi skal bære hverandre, men det stopper ikke der. Vi har kristne brødre og søstre over hele verden. Også disse må få være omsluttet av vår omsorg. Om vi ikke når dem på andre måter, så kan vi i alle fall bære dem fram for Gud i bønn.

(Viser et utvalg bilder med tekst som leses til billedserien «Håp i Nord-Korea», publisert av Stefanusalliansen til Søndag for de forfulgte.) www.stefanu.no

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.